

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka
(2)\Mostecký_Jaroslav-Zelezny_kaceny.pdb

PDB Name: Mostecký - Železný kačeny
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 12.3.2007
Modification Date: 12.3.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Jaroslav Mostecký - Železný kačeny
Ikarie 1994/08

Jachta proklouzla mezi dvěma vzdutými vlnami, na okamžik si to namířila rovnou dolů, jako by nic jiného, než dno, nebylo jejím cílem, trhla sebou a zdálo se, že čeká na svou zád', aby skončila jako příd' docela uprostřed nazelenalých vod. Vlny se přehnaly kolem lodi, otřely se o boky jako zvědavá šelma, a jejich pěnivé jazyky olízly keramzitový štít vysoko nad čarou ponoru.

„Poslední minuta,“ řekl Bailey.

Někdo rozrazil kopancem dveře kajuty. S prasknutím se vyvrátily jak nejvíc mohly a vrátily se zpět. Muž v tmavém obdélníku vchodu je zachytil, strčil do nich ještě jednou a vyběhl na palubu. Všichni by přísahali, že řve strachy. Jachta se otřásla, jak někde uvnitř upustil kormidelník řízení a loď se mírně pootočila doprava. Někdo škytl.

Muž na přídi docela určitě ucítil zachvění neřízené lodi. Než se stačil obrátit zpátky, příd' se zapíchla do vln, řítících se souběžně s jachtou. Tuny oceánu, soustředěné v tomto okamžiku na rozpěněním a syčícím vrcholku něčeho, čemu by se na Zemi řeklo příbojová vlna, udeřily do zádi. Keramzitový štít, zeslabený celodenním bojem s hladovým mořem, popraskal a potáhl povrch lodi pavučinou puklinek.

Jachta neměla šanci. Kladiivo kapaliny ji položilo na bok, přelilo se přes palubu, a i přes nestálou, rozdivočelou hladinu by muži přísahali, že zahlédli okolo umírající lodi tmavé, olejnaté koberce. Temně zelená barva bujónu se protáhla tunelemžřícené stěhové plachty a v točícím se víru vklouzla do podpalubí. Keramzitová slupka, svírající zvnější trup lodi, byla najednou k ničemu. Plastové a kovové části lodi se rozpouštěly v šílených trávících pochodech bujónu a rozpadaly se doslova na prach úplně jiného chemického složení. Buňky tmavozeleného oleje se nadýmaly, praskaly a dělily až do vyhladovění. Moře bouřilo.

Plachetnice vyšuměla a popraskaný, narůžovělý skelet keramzitového štítu ještě okamžik balancoval po rozrušených vrcholcích vln, než nabral a potopil se.

Někdo si ukousl z jablka.

Obraz se rozletěl nad zelenavou plání moře, pak spolu s vrtulníkem zakroužil nad hladinou a zvedl se od běsnících vln. Obrazovka zbledla v roztrhaných zažloutlých mracích, aby nakonec ukázala modř nebe.

„A co lidi?“ zeptala se Marcela.

„Vydrží vždycky jen o pár minut dýl,“ odpověděl Bailey. „Ostatně, i kdyby to nezbabrali a udrželi směr, nevydržel by jim keramzit víc, jak pět, deset minut. Maximálně půl hodiny.“

Natáhl se a jemně vykroutil Marcele jablko z ruky. „Už se jim to protáhlo na moc dlouho,“ dodal.

Kousl si a hodil jí ho zpátky.

V první řadě, kterou tvořilo šest židlí a jeden člověk, se zvedl Benjamin: „Proč jsme se na to museli dívat?“

I zbylí dva v klubovně, provizorně upravené na promítací sál, zvedli oči k Baileymu.

Zašklebil se a obrátil se k nim zády. „Abyste věděli, co to znamená Pohár ze zlata,“ vypustil přes rameno.

„Neděláš se trochu zajímavým, Bailey?“

„Možná, my černoši máme komplexy. To se dovídám z každého multivizního seriálu...“

Já a vy jsme dostali fantastickou šanci. Jsem tady osmej rok a vy skoro pátej. Od těch, co jsou venku, se lišíme tím, že umíme švindlovat. I proto nás napadne to, co ostatní frajery ani nepráskne přes nos...“

„Bojím se, že tomu už rozumím,“ ozval se zezadu Plesík. Jeho vysoká, klátivá postava stále hrozila sesutím. Když se kdysi Bailey dozvěděl, že Plesíkova přezdívka je odvozená od plesiosaury kvůli jeho dlouhému krku s vystouplým ohryzdem, v duchu gratuloval neznámému vtipálkovi k pozorovacímu talentu. Samolibě se usmál: „Jestli se ti to zdá jako obrovská pitomost, pak jsi uhodl, Plesíku.“

Benjamin se tázvavě otočil po pardovi, ale čahoun si ho ani nevšiml. Vstal a zamířil k východu.

„Počkej,“ zavolal Bailey. „Pojďte se mnou nejdřív k Jeho Excelenci, a pak mě můžete poslat do háje...“

* * *

Koženka na dveřích Jeho Excelence, guvernéra trestanecké planety Alcatraz IV., rozhodně pamatovala lepší časy. Benjamin měl strach, že až vezme za kliku, odlepi se nejdřív polštářky čalounění, a potom teprve zavrzejí dveře. Pracovna však už podobný dojem nenabízela. Připadala mu jako ráj na konci kamenité cesty.

Černoch srazil paty: „Joseph Bailey, velitel B-bloku, Jižní kontinent, pane. Přivedl jsem je...“

Subtilní postava u okna byla vidět jen jako vystřižená z černého papíru. Benovi se zpočátku zdálo, že hledí na siluetu velké vázy, ale pak se vrchní okraj pohnul a představa se rozpadla.

„Sedněte si, chlapi,“ zaštěkal nachlazený alt, a rukou poslal ochranku, doprovázející vězně, do chodby. „Bailey vám už asi něco řekl. Je tady pomalu osm let a třicet jich má ještě před sebou... Ani jeden z vás se tu nechystá prožít kratší dobu jak čtvrtstoletí...“

Přešel přes místnost ke krbu a třel si dlaně o sebe. „Neberte to zle, ale je to skoro na špagát, co, děvče?“ zasmál se do Marcelina obličej. „Jediná opravdická ženská v mužské věznici,“ teatrálně si povzdychl. „Holt, člověk má tady takové pohlaví, s jakým se narodil. Kdysi se v arestu tetovalo, teď se dostalo do módy amputování bimbášů.“

To je pokrok, s tím nic nenadělám ani já...“

Benjamin se postavil: „Volal jste nás, pane?“

„Klid,“ zamával mrňous rukou kolem hlavy. „To byl úvod. Řekněme zastrašení. Pětadvacet, třicet let tady. Ve špíně a při práci v dolech, kde podle statistiky, snad vás to bude zajímat, nevydrží při síle nikdo déle, jak deset let. Pak už nemůže, a jsou z toho tresty...“ rozhodl ruce a usmál se jako miminko. Jeho Excelence se konečně přestala procházet od okna ke krbu a zastavila se před nimi: „Mám pro vás návrh. Chovám si ho v srdíčku, co vás sem šouplí. Už tenkrát jsem si říkal: 'To je člověk pro tebe, Maxi!' Myslel jsem vás, Benjamine. Můžu vám tak říkat?“

„Ano, pane...“

„Prima,“ vyhrkl guvernér. „Jestli si plácnem, tak jsem Maxwell. Nebo Max, to je kratší.“

Čekali.

„Pánové,“ nadechl se a vyslal pokus o kouzelný úsměv směrem k Marcele, „možná víte, možná ne, letos je to sto let, co se poprvé jelo o Pohár ze zlata. Pomalu národní svátek pro tuto planetu... Vždycky jsem si říkal, když jsem před závodem vídal ty zástupy chlapů ze všech koutů Galaxie, jak se mazlili se svými bárkami, jak tisíckrát voskovali plachty a natírali keramzitem trupy svých lodí, jaká je to ostuda, že se já, nejdůležitější muž na Alcatrazu IV., ještě nikdy nezúčastnil závodu. Asi to bude tím, že jsem zbabělec,“ pokrčil rameny. „Jo, mám z toho strach.“ Pokýval hlavou, poplácal Benjaminu po zádech a znovu se prošel k oknu a zpět.

„Ale k věci. Připadalo by mi jako hřích propásnout to letošní jubileum. Rozhodl jsem se, že se letos zúčastním, je to sto let! Bude tady multivize z celé Galaxie. Slyšel jsem, že by to měla tentokrát přenášet i druhá rasa,“ dodal se spikleneckým zamrknutím.

„Budu sponzorovat jednu loď. Tu nejlepší! Tu, která si letos doplňuje pro vítězství...“

„Už pět let se to nikomu nepovedlo,“ zkusil Plesík opatrně.

„Jo,“ přidal se Benjamin. „Všichni zařvali!“

„Vy nezařvete,“ zašťužil se guvernér. „Jste parta, a až na Baileyho, jak jsem slyšel, jste odvezli sloní diamant z Globu přesně v téhle sestavě. Když se zúčastníte a vyhrajete, já shrábnu první cenu a vy máte okamžitě svobodu. To vám slibuji!“ Nadechl se a zkameněl.

Chvilí je pozoroval, a pak spustil znovu: „Když nedoplujete, sežere vás bujón a může vám to být jedno. No, a když odmítnete...“

„Já,“ kývl rychle Benjamin. „Já odmítám.“

„Když odmítnete,“ nenechal se mužiček vyrušit, „tak vás to v dole během týdne zavalí. To vám slibuji taky,“ usmál se. Pár vteřin počkal, a pak řekl: „Už jste si vybrali?“

„Bojím se, že jo,“ přikývl Ben.

Samolibý úsměv zářil dál. „Fajn! Od zítřka to rozjedeme, Bene. Já jsem Max,“ a napřáhl ruku.

* * *

Dveře zapadly a Benjamin se otočil k Baileymu: „Co to mělo znamenat, když vykládal, že zrovna já jsem člověk pro něho?“

Chlapík přešlápl a provinile přebruslil očima podlahu: „Viš, řekl bych, že zaslechl něco o tom, jak jsi na Globu se sloním diamantem zdrhal na voru přes bažiny. Vzpomínáš, povídal jsi mi přece, že jste na volné vodě zkoušeli i plachtit...“

Benův hlas zmrtněl: „A kdo mu to řekl?“

Baileymu přešla přes záda zimnice. „Já,“ řekl opatrně a poočku se podíval po Benovi.

„Ptal se mne, jestli nevím, kdo z mukulů, co jsou tady, už někdy zkoušel plachtit.“

„Takže tys mě sprostě nastrčil?“ Benjamin si odplívl a v návalu vzteku přirazil černocho ke stěně.

Ochranka výhružně křikla. Ben se vzpamatoval, nechal ruce klesnout a zpražil Baileyho pohledem.

„Nezlob se, Bene, já musel. Mě vybral prvního. Už proto jsem chtěl, aby ten, kdo pojede se mnou, byl chlap jaksepatří. A on slib dodrží, to mi věř. Bude tu milion lidí jenom u startu a další milion v cíli na druhém kontinentě. Těch prachů, co shrábnou vítěz, ale my svobodu! Chápeš to vůbec?“

* * *

Z přístavního mola, zvedajícího se jako obrovská stolová hora nad mořským pobřežím, aby se k němu nedostala ta nejmenší kapka bujónu ani za největších bouří, trčela k nebi ramena jeřábů se zavěšenými jachtami. Pomalu a lehounce je pokládali na betonový povrch mola do kovových kolébek. Kolem kocábek knítaly stovky lidí, natíraly je přiděleným množstvím keramzitu a dumaly, jak co nejvíc ušetřit.

„Vidíte ty jachty,“ houknul Maxwell z okénka vozidla na muže vzadu na korbě. „Jestliže mají přidělených dvacet kilo

keramzitu na plavidlo, jak silná asi může být ochranná vrstva, až to zaschne?“

„Přijde na to,“ snažil se Bailey překřičet randál v přístavu. „Jachta je rychlá a na průměrně veliké lodi vydrží ochranná vrstva tak deset hodin. To by mohly stihnout doplout do cíle.“

„Ale nemusely,“ zaškaredil se guvernér trestnice. „Vy, hoši, poplujete na úplně něčem jiném, co ještě nezkusilo brázdit tyhle vody.“

Benjaminovi přeběhl mráz po zádech. Rozhlížel se po mumraji v přístavu a vyhlížel něco, čeho se lekne. Tušil, že to bude právě ono.

Oči mu přeskakovaly z jedné plachetnice na druhou. Jedině tyto lodě měly šanci. Jakoukoliv motorovou část by nebylo možné chránit vrstvou keramzitu a agresivní bujón organických sloučenin v praoceáně této planety okamžitě rozkládal všechno na světě, mimo pobřežních skal. Nejděle to bujónu trvalo právě s keramzitem. Každá loď napustila své boky a dno a doufala, že přepluje dřív, než ji bujón sežere. Doslova.

Ta lodička jej v první chvíli nijak nezaujala. Považoval ji za záchranný člun, sňatý z některé jachty. Teprve po chvíli si uvědomil, že má stěžeň.

„Do toho nevlezu,“ předešla ho Marcela. „To radši ať mě to zasype...“

„Necky někam na jezero,“ vyjelo z Baileyho.

Kousek od nich v kovové kolébce trůnila plachetnička s bídou pět metrů dlouhá.

Vůz zastavil a guvernér se vysunul ze dveří.

„To nás nemůže unést,“ začal Ben ještě dřív, než seskočil na zem. „Vždyť každá z těch jachet kolem je přinejmenším dvakrát, třikrát delší...“

Maxwell se opět zasmál svým dětským smíchem: „Záleží na názoru. Především je jasné, že čím menší loď, tím bude slupka keramzitu silnější. Musíme sice doufat, že nebude bouřka, ale nakonec u téhle lodičky je možnost, že by vás uviděly kačeny, o hodně menší, než u těch škopků kolem...“ Pokrčil rameny: „Nikdo vás nenutí, vybíráte si sami. Doly nebo svobodu?“

Stáli jako opáření. V srdíčku zahřívána naděje na vítězství se při spatření téhle výletní plachetničky vypařila.

Marcela dlouho čekala, co Ben řekne, ale nakonec poznala i beze slov, pro co se rozhodl.

„Já ne!“ prohlásila důrazně. V tom vás nechám, kluci...“

Sklopila oči a nastoupila zpátky do vozu.

„Už je to dočista ženská,“ zadrhl se Benovi hlas. „Za blbý dva roky se takhle změnit...“

* * *

Poslední sebou plácla na hladinu jejich loďka. Chlapi u jeřábů si dělali legraci, aby se nepotopila dřív, než spustí na vodu ostatní, a tak si ji nechali nakonec.

Dlouhé, štíhlé jachty, jako vystřižené z historických filmů, chlouby modelářů a bohatých bláznů, se zatím houfovaly v zátoce přístavu. Křižovaly mezi molem a pobřežím a čekaly na start.

Benjamin si otřel kapky vody z obličejů a postrčil Plesíka na před: „Vem si dalekohled! Budeš mi hlásit bujón, hned jak ho uvidíš. Bailey,“ otočil se k černochovi, „rozviň hlavní plachtu!“

Benjamin ještě mrknul nahoru na vrchol mola a zvedl palec. Neviděl dobře, jestli ten chlap nahoře je Maxwell, ale začínal mu být za jeho nabídku vděčný. I když si Max vyhradil celou výhru pro sebe, žádnými penězi se to, co mohou získat oni, nedá vyvážit.

Nadzvedl páku kormidla, spodní ráhno vyskočilo a loďka se otočila. Ben zakormidloval s větrem za zády k ostatním lodím. Nebyl ještě ani v polovině zálivu, když sebou trhl při výstřelu. Očima zatěkal kolem sebe. Na okamžik mu prolétlo lebkou, jestli snad někdo na jejich dohodu s šéfem trestnice nepřišel, a teď po nich nestíhá komando.

Vzápětí se zastyděl. Nad ostrohem před nimi se objevil obláček dýmu.

Start, dovtípil se Ben.

Brázda za loďkou se prohnula v táhlém oblouku a než vypluli ze zátoky a chytili pořádný vítr, byly už jachty se spoustou plachet daleko vpředu.

„Nikdy nemáme šanci je dohnat,“ zakňoural ublíženě Plesík. „Můžeme vyhrát, jen když je to sežere a nás ne.“

Benjamin souhlasil. „Jsou děsně rychlé, ale třeba nám roztrhají velký oblasti bujónu, co by měly být před severním kontinentem.“

Zamrkali, jak se Bailey nahnul z lodi a počákal je. „Nemáte vůbec představu,“ utrousil.

„Na moři jsou prostory několika čtverečních mil, kde není po bujónu ani stopa, tam, kde ale je, tam to stojí za to. Nechte odpálit dno. Zvednou se vlny jako hory a moře bude vypadat, jako by je někdo rozpáral. Za hodinku nezjistíš, kde byla v bujónu mezera.“

Všechno bude při starém. A přitom je to jenom začínající život na této planetě. Kdyby sem nepřišli lidi, tak za pár stovek milionů let jsou z té olejnaté břčky možná i krásný holky...“

„Nešlo by se tomu vyhnout?“ skočil mu Ben do řeči.

„Nešlo,“ zavrtěl černochovi hlavou. „Už to kdysi jeden zkoušel obeplout kolem pobřeží.“

Docela na západ je úzká úžina mezi kontinentama a při břehu na bujón skoro nenarazíš.

Nebyl to blběj nápad, ale zapomněl na mělčiny. Rozlehlý pláně s hloubkou kolem půl metru. Písečité dno, rozpálené jako plotna a bujónu tak na dva palce. Sežralo mu to loď, a tak šel pěšky ke břehu. Nejdřív se mu rozpustily nohy, a pak do toho plácnul ksichtem.“

Plesík si uplavl.

Val plachet na obzoru se začal zmenšovat, až měla posádka dojem, že se lodi konkurentů rozpouštějí už teď.

„Myslíte, že nám dá svobodu, i když doplujeme až třeba desátí?“ zeptal se Plesík a rozhlížel se po obzoru. Moře s nimi mírně kolébalo. Obloha nehrozila mraky a i předpověď meteorologů spíš uklidňovala, než děsila.

„Nikdy nemůže doplout víc lodí jak dvě, tři,“ namítl Bailey.

„Bujón a kačeny to pročistí...“

Kolébání uspávalo. Zdálo se, jako by byli jediní na světě, sami uprostřed oceánu.

„Bujón!“ ozval se nakonec výkřik, který Ben už dlouho čekal.

Plesík třesl očima a ukazoval prstem před sebe.

„Kde?“ zařval Ben a zdvihl se, aby lépe viděl. „Musíš vždycky říct, jestli vpravo nebo vlevo...“

„Vpravo,“ protáhl Plesík protivně. „Nemám ti taky říkat kapitáne?“

Benjamin pohnul kormidlem a přimhouřil oči proti slunci. Tmavě zelený cákanec bujónu se pohupoval na vodě pár metrů od nich a nebyl větší, než louže po dešti.

„To je začátek,“ prohodil Bailey správně.

„Odteďka se divejte dva,“ zavelel Benjamin a poslal černocha na před k Plesíkovi.

„Bude toho pořád víc. Jak se na nás přilepí první louže toho svinstva, tak nás začne ohlodávat. Čím později, tím líp...“

Max měl pravdu, že my máme výhodu oproti druhým v lepším manévrování. Ty clippery před náma nemají šanci vyhýbat se takovým malým ostrůvkům.“

Přehouplo se poledne. Bodavé paprsky ohřívaly vodu na nesnesitelných čtyřicet stupňů a v tmavé zeleni organických kalužin kolem se povalovaly dlouhé řetězce atomů nejprimitivnější živé hmoty.

„Bujón na pravoboku!“ zaječel Plesík během posledních pěti minut už aspoň poosmé.

Ben trhl kormidlem a loď změnila směr. „Přesmyk!“ upozornil. Bailey uhnul přeskakujícímu ráhnu s plachtou a přidržel se bortu, aby neztratil rovnováhu. Zato Plesík vpředu se zakymácel, upadl na břicho a hrábl rukou do vody.

„Nalevo taky, tomu se nevyhne,“ stačil vyhrknout.

Horko houstlo a hladina také. Už přestávalo mít cenu vyhýbat se tmavozeleným cákancům, houpajícím se na mořské hladině. Plesíkovi se klížily oči a Bailey už dávno chrápal, stočený pod sedačkou u paty stěžně. Jen Benjamin na zádi sledoval kompas a snažil se udržet co nejpřímější směr k severnímu kontinentu. Čím blíže se trefí k přístavu, tím větší mají šanci. Ben si také potápějící se lodi všiml první.

„Chlapi, mrkněte se k obzoru, trochu doprava.“

Dvoustěžňová jachta se kymácela jako opilá a pojížděla dopředu a dozadu.

„Má potrhaný plachty a před trochu víc pod hladinou, než by chtěla,“ dodal Ben. Trhl kormidlem a zamířil k vraku.

Bailey si prstem zaťukal na čelo: „Co blbneš, proč tam jedeš?“

„Ty je tam necháš zařvat?“

„No, a co?“ opáčil Bailey. „Každou chvíli si jich všimnou vrtulníky pořadatelů. Nemusíš se bát, že by je to sežralo.“

Sto metrů od rozpadávající se lodi uviděl už i Benjamin, že nemá cenu plout dál. Kolem štíhlé jachty klikatě popojížděly záchranné čluny a snažily se ve zmatku vyhýbat roztrhanému poli olejovité kapaliny.

„Šetřili,“ prohodil Bailey. „Ani jeden z člunů nemají přetáhnutý keranzitem... Ani bych se k nim moc nepřibližoval, Bene. Budou dost vynervovaní.“

Obloha se rozeřvala a z modří nebe se vyhoupl vrtulník. Docela blízko vyhodil provazový žebřík a pokusil se spustit trochu níž k trosečnickům. První člun se s praskotem rozletěl, pár chlapů ve žlutých plovacích vestách zaječelo a pláclo sebou do vody.

„Vytáhneme je,“ houkl Ben. Zajel bokem k troskám, hničícím před očima, nahnul se přes bort a podal ruku prvnímu.

Chlap se chytil, druhou rukou si otřel vousy a pověsil se za okraj lodi.

„Dík,“ zakrákal nepřijemným hlasem, když se svalil na dno plachetnice. Vystrčil nohu nad vodu a snažit se setřást pár kapiček bujónu z látky kalhot. „Vypadalo to dost blbě.“

Nebezpečně blízko nich se zahoupal žebřík, obsypaný spoustou lidí.

„Kolik vás bylo?“ nevěřicně zíral Bailey na hrozen, a čekal, kdy někdo spadne.

„Pětadvacet,“ vydechl trosečník. „Asi ten pitomec Kelly, co natíral loď, zapomněl nějaký větší flek, nebo ho přetřel jen tak halabala. Před chvílí se nám prorvala voda do podpalubí. Skoro půlmetrová díra. Stačili jsme uzavřít příčky k zádi, takže se loď nepotopila hned, ale na závod už stejně nebylo ani pomýšlení...“

Ben účastně pokýval hlavou a nahnul se pro druhého. „Bailey, zamávej na ty šašky nahoře, že tu pro ně budeme mít dva chlapy...“

Vousáč se strojeně usmál. „Spíš ne,“ řekl a počkal, až Ben podá ruku dalšímu. Pak teprve mluvil dál: „Zůstanu tu s váma, a doufám, že se vám to líbí. Neměli jste tak docela blbej nápad s touhle lodičkou. Přežijem to pěkně spolu, a když vyhrájem, tak se podělíme zrovna tak, co říkáte? Přece letošní závod nezabalím už tady?“ Chvilí váhal, podíval se po vrtulníku a pokračoval: „Kdo nesouhlasí, ať si vystoupí.“ Sáhl do podpaží a vytáhl zbraň.

Plesík stál za ním, jako by zmrzl. „Co s ním?“ stačil se zeptat.

„Vůbec nic,“ broukl vousáč. „Plujte dál, jako bych tu nebyl. Ostatně, ta věc nahoře odlétá.“

Benjamin pohlédl vzhůru a zasakroval. „Co myslíš, že udělám?“

„Nic,“ opakoval muž. „Popluješ dál.“

Benjamin zavrtěl hlavou. „Zabiju tě,“ řekl. Pustil ruku chlapíka, kterého se snažil vytáhnout na palubu a nechal jej sklouznout zpátky do vody. Muž hned zajel pod hladinu.

„On tě fakt zabije,“ obrátil se Bailey k vousáči a skrčil se, jakoby se bál, že bude v ráně.

Nad vodou se rozlehl praskot, bujón se přelil do předních komor potápějící se jachty a ta prudce poklesla.

„Za chvíli je dole,“ řekl smutně vousáč. „Stavěl jsem ji sedm let, a teď tohle. Jmenuje se Blue Creek, pěkný, ne?“

Ben sledoval pistoli v jeho ruce a pokrčil rameny.

„Jak se jmenuje vaše loďka?“ zeptal se vousáč.

„Nijak,“ odpověděl Bailey. „Bylo by krutý jí dávat jméno, když stejně při první plavbě zařve.“

„Všechny moje lodě měly stejný jméno,“ pokračoval cizinec. „Tahle taky bude Blue Creek, co říkáte?“

Oblohou trhané přelétl obláček a nad hladinou se přehnal porыв větru.

Ještě jeden, a je po tobě, pomyslel si Ben. Rozhlédl se a pokusil se vysledovat místo, kde se začnou zvedat vlny.

„Ted,“ řekl si potichu, když se mu to podařilo. Prudce zabral za páku kormidla a vlna z levoboku zalila palubu. Nikdo na to nebyl připraven. Plesík a Bailey padli na všechny čtyři a začali si horečně vytírat z očí kapičky vody.

Benjamin vyskočil. Snažil se využít okamžiku, kdy je vousáč překvapený. Přeskočil sedačku, otočil se pravou rukou kolem stěžně a v plné rychlosti se srazil s ještě oslepeným vousáčem. Náraz jim oběma vyrazil dech. Vousáč se zkroutil, zasípal, jak se snažil popadnout dech a na chvíli přestal dávat pozor na to, co se děje kolem.

Ben uskočil stranou, aby se mu dostal do boku, pověsil se na ruku, držící zbraň a vši silou s ní udeřil o hranu lodi.

Vousáč zařval a pistole žbluňkla do vody.

„Bolí?“ politoval ho zadýchaně Ben. Zkroutil mu ruku a trhl. Opřel se do toho vši silou a doufal, že se mu podaří vousáčovu ruku vymknout.

Šlo to ztěžka, až pak najednou povolila. Ben ucítil chrupnutí, když kost vyskočila z kloubní jamky. Vousáč ztuhl, otočil se téměř o sto osmdesát stupňů a rozkřičel se.

Ben povolil stisk a o krok ustoupil. Zdálo se, že vousáč přestal vnímat.

Je v šoku, uvědomil si. Rozpřáhl se, udeřil ho do týla a poslal přes palubu.

„Měj se,“ odplivl si za ním. Zelený olej se nad ochromeným tělem rozstříkl a zase zavřel.

„Plujem,“ řekl Ben.

Plesík zakoktal a ukázal prstem do vody. Vousáčova hlava se vynořila už zřejmě zcela při smyslech: „Přece mě tu nemůžete nechat!“

„Nikdy nedělám dvakrát tutéž blbost,“ vysmál se mu do tváře Ben. „Chceš vědět, jaký to bude?“ dodal. „Nejdřív ti to vyžere oči...“

„Já to nechci vědět,“ zaječel hystericky vousáč. Z vlasů, které se vynořily uprostřed cákance, stékaly zelené dlouhé kapky k obličejí a snažily se uchytit na holé kůži.

Benjamin ho obeplul, nechal si přeskočit ráhno ha druhou stranu a zamával: „Měj se. Nejbližší země je asi tak pět hodin jižním směrem. Ovšem pod plachtou,“ dodal se zarehtáním.

Plachta zapleskala o stěžně a loď sebou zacukala. „Jako by nás někdo chytil za kýl,“ vyjelo z Plesíka. Nedalo mu to, aby se neotočil.

Cákající ruce pár desítek metrů za nimi se ztrácely v rychle se měnícím moři. Vítr sílil a zvedal moře, aby z něj modeloval vlny a propasti.

„Tohleto zamíchá pořadím,“ řekl Bailey s důrazem na posledním slově. Přiložil si k očím dalekohled a zapátral po hladině. Pole bujónu se trhlo do rozpitých skvrn a obzor připomínal čím dál víc vlnící se hřbet obrovského mořského hada.

„Zase někdo,“ otočil se k Benovi. „Někoho jsme dohnali.“

Ben přimhouřil oči proti slunci a narovnal se. „To je kačena,“ řekl nakonec. Sám sebe překvapil, jak to znělo klidně.

„Jaká?“ vyhrkl Plesík a přetřel si dlani blondatý kartáč na hlavě. „Tady snad nežijí ani šneci, ne?“ Zmlkl, když si na něco vzpomněl. „Já si pořád myslel, že si s těma kačenama děláte legraci...“

„Zkus se podívat,“ řekl Benjamin tátovským tónem a podal mu kukátko.

Na obzoru plula kačena. Železná kačena, tak se jim říkalo. Obrovská, jak barák velká potvora z kovu. Vojenská mašina, to poznal hned.

„Co tam dělá?“ zmohl se konečně na otázku. „Pustí nás dál?“

„Těžko,“ zakroutil Bailey hlavou. „Každá loď, která se s kačenama potká, je potopená už den dopředu...“ Vzal Plesíkovi dalekohled a zadíval se k severnímu horizontu. „Kdo z vás se modlí, tak ať to udělá,“ řekl. „Protože pak na to už nebude čas...“

* * *

Plachta se nadouvala k prasknutí a vlny byly čím dál vyšší.

„Sundejte stěžně,“ štěkl ostře Benjamin. „Pak si nás snad nevšimne,“ dodal.

Plesík se pustil přídě a pomalu přešel ke stěžni. Koutkem oka sledoval ráhno v nebezpečné blízkosti hlavy a rukou, třesoucí se spěchem, se snažil vyklepnout kolíky, zajišťující stěžně v patě.

„Nejde to, kruci,“ zanađával.

Benjamin sledoval dalekohledem obzor a občas se rozhlédl kolem. Doufal, že zvedající se vlny malou loďku zakryjí.

„Odplouvá,“ řekl po chvíli. Neforemný balík na obzoru se otočil a zmizel k severu.

„Kdyby to tak bylo živý,“ vydechl Plesík.

„Není,“ Ben odložil dalekohled a usedl zase ke kormidlu. „Tak před pěti sty lety, když tu ještě nebyla trestanecká kolonie, patřil každý z kontinentů jiné důlní společnosti.“

Konkurence přerostla až ve válku. Ve vzduchu i na moři se bojovalo. Nakonec jedno loďstvo vyhrálo, ale už zůstalo v akci, to jsou kačeny. Jestli selhal program, nebo se zapomnělo, jak ty mašiny vypnout...“ prohnul ústa do obloučku.

„A že je to nesežere,“ kývl Plesík neurčitým směrem.

Plachetnice se naklonila na závětrný bok a vidlice ráhna zaskřípala o stěžně. Ben srovnal směr podle kompasu.

„Myslím, že to jsou spíš vznášedla. Než jsme vypluli, Maxwell mi o nich něco promítl. Dvě hodiny jsem se díval na

tyhle věci jako ze vzduchu.

Spodek kopíruje vodu a dno je zřejmě osazený nějakýma vzduchovýma tryskama. Ani kapička se nedostane k tomu kolosu zespodu. A z čeho je plášť tý potvory, bůh sud'. Každopádně vydrží...“

Poslední slovo zaniklo v hukotu. Vzduch nad nimi česal vrtulník a klesal přímo k nim.

Plachta se v poryvech vzduchu třásla, v plachetních táhlech to praskalo a Benjamin se raději rychle pustil do svinování plachty. „Co to dělají, ti pitomci,“ zavrčel.

Šum moře na okamžik ustoupil výkřiku.

„To je Marcela,“ řekl Plesík. Ukazoval prstem vzhůru. Levá dvířka vrtulníku sebou tloukla o stěnu a Marcela v civilních šatech na ně mávala šátkem. Viděli, jak otevírá ústa, ale nerozuměli.

„Co chce, do pytle,“ zamručel Bailey. „A co tu vůbec dělá?“

Dívka se jim zřejmě snažila něco sdělit. Něco důležitého. Vylezla z kabiny a stoupla si na lyžinu pod strojem. Jednou rukou se držela madla a druhou vyhodila provazový žebřík.

„Snad si nemyslí, že to vzdáme?“ zavrčel Ben. „Ani se toho žebříku nedotýkejte! Nikdy nevíš, pro co všechno tě můžou diskvalifikovat, kdyby se jim to hodilo...“

Přes hluk vrtule k nim dolehlo Marcelino volání.

„Rozumíte jí?“ zeptal se Ben. Plachetnice si to dál šinula a okázale si nevšímala ničeho kolem.

Marcelin křik vyjel o oktávu výš a skončil cáknutím.

„Spadla,“ ozval se Bailey. Ben se postavil a pokusil se zahlédnout rezavou hlavu ve vlnách.

„Sakra, kde je?“

Vrtulník nahoře trošku vystoupil a dál držel s lodí směr.

„Zajela do hloubky,“ podíval se Plesík po Benovi. Šla patama napřed. „O pár desítek metrů dál se něco vynořilo.“

„To je ona!“ ukázal Bailey.

Vlny se zdvihaly teď už do půli stěžně a Benjamin se bál, že se Marcelina hlava každou chvíli musí zase potopit.

„Jestli ji během chvilky nevytáhnem, tak je po ní.“ Postavil se a sundal si košili:

„V nejhorším pro ni skočím.“

Přes palubu se přelila stříbrná sprška a nechala pod podlážkami několik cákanců zeleného oleje.

„Vyhodte to,“ řekl Benjamin a přestal si toho všimat. V prohlubni mezi dvěma vlnami opět zahlédl Marcelinu hlavu a pokusil se vkornidlovat právě tam. Měl oči jen pro ni, pro moře a směr větru. Vůbec jej nenapadlo kouknout se nahoru. K její ruce mu chybělo pár metrů. Zdálo se, že už ani nevnímá okolí.

„Marcelo!“ zavolal a doufal, že se vzpamatuje a zkusí pár temp k lodi.

Vrtulník se točil nad mořem a snažil se naletět tak, aby děvče dosáhlo na provazový žebřík, spuštěný z dvířek za pilotem. Lyžina zasáhla loď právě do stěžně. Pilot tiskl hlavou o pult řízení a zatmělo se mu před očima. Ještě jeden drc, a rozsype se to, napadlo ho.

Zvednutá špička lyžiny sklouzla, nabodla se do plachty, ozval se krhavý zvuk, rozervaná plachtovina se stočila ve větru a přepadla přes okraj lodi jako obrovský vypláznutý jazyk. Jakmile dopadla na hladinu, potáhla se tmavozeleným filmem.

„Odřízněte ten zbytek,“ vykřikl Benjamin, který se už zase stačil postavit. Opřel se rukama o okraj lodi a pokusil se přehlédnout mořskou pláň. Marcela mohla být za kteroukoliv vlnou. Kousek po větru se pár metrů nad hladinou kymácel vrtulník a zvolna ztrácel výšku.

„Mám dojem, že pilot nějak není ve své kůži,“ řekl Bailey s očima upřenýma do vzduchu.

Hřbet vlny olízl břicho stroje a zase se propadl do hloubky.

„Kašlete na něj, dívejte se po Marcele. Vždyť kvůli tomu pitomci jsme ji ztratili.“

Bailey položil Benovi ruku na rameno a druhou mávl, jako by chtěl odehnat komára nebo vzpomínku. „Bojím se, Bene, že jestli ji teď ještě najdeme, už asi bude lepší, kdybychom ji nechali.“

Ben sebou prudce trhl a strčil do Baileyho: „Drž hubu!“ Koutkem oka něco zahlédl, a to jej donutilo obrátit se. „Tamhle je!“

Kousek od lodi se znovu vynořila zrzavá koule zmáčených vlasů. „Marcelo, ruku!“

Nedaleko zmlkl motor vrtulníku a ozvalo se mohutné šplouchnutí. Symetrii vln narušil sloup vody, vyrostlý do nebe a zase se rozpadající v hustý déšť.

„Ruku!“ zavolal bezradně, když ji zase ztratil ve vlnách. Objevila se, tentokrát docela blízko.

„Nemám,“ vyrozuměl z jejího blekotání. Vedle hlavy se z modrošedého živlu vynořil zbytečně bílý pahýl zápěstí. Zelené nitky bujónu se s váháním trhaly a klouzaly po něčem, co bylo kdysi rukou, dolů k hladině.

Benjamin by ustoupil, kdyby bylo kam. „Mám tě vytáhnout?“ zeptal se cynicky. Nezdálo se mu, že by si to přála.

Pokusila se slabounce zavrtět ve vodě hlavou. Otevřela ústa a zamlaskala.

„Zkouší mluvit,“ řekl Plesík potichu.

Zalapala po dechu, několikrát plácla zbělálými pahýly do hladiny, a pak se potopila.

„Zastřelil bych ji, kdybych měl čím,“ hlesl Ben mezi vzlyky. Loď se zatočila jako urvaná z kotvy a pokusila se zmizet ve vodní spoustě, která se před ní rozestoupila do dalšího údolí. „Co nám to, sakra, chtěla říct?“ promluvil po půlhodině mlčení Bailey.

Oba se po něm podívali a odvrátili se opačným směrem. Každý chtěl být chvíli sám.

Ať dělal, co dělal, nebyl. Všude bylo moře.

„Co nám to, sakra, chtěla říct?“ řekl najednou i Ben. „Co to bylo, že takhle riskovala?“

* * *

Kačenu nebylo skoro slyšet. Vlastně vůbec ne. Benjamin poskočil leknutím, když se náhodou ohlédl a uviděl ji pár set metrů za nimi. Chvilí uvažoval, jestli o tom má říct ostatním. Báł se zmatku a hysterie.

„Už je tady,“ řekl nakonec potichu. Dal si záležet, aby z tónu hlasu nic nepoznali.

Bailey se postavil a nechápavě se zahleděl před sebe: „Břeh? Vždyť já žádné nevidím,“ tázavě se ohlédl po Benovi a v tom ji spatřil.

„Skoro bych řekl, že jsme dojeli. Co chceš dělat, Bene?“

„A co ty?“

Černoch rozpačitě rozhodil rukama. Nyní už se obrátil i Ben a pokusil se odhadnout vzdálenost. Bylo jisté, že je spatřila a míří k nim. Z filmu u Maxwella si pamatoval, že útočí až zblízka...

Hora se k nim přiblížila jako apokalypsa a zakryla jim výhled k jihu. Každou sekundou se blížil okamžik útoku.

„Otoč to,“ řekl najednou Plesík. „Namiř si to rovnou k té potvoře... Jestli nám zničí loď, tak ať je to aspoň co nejbližší k ní, ne? V moři nemáme šanci přežít, ale kdyby se nám podařilo dostat se na ni... Nebo dovnitř...“

Benjamin zvedl palec a šťouchl parda do ramene: „Bezva!“

Plachetníčka vybočila z přímého kursu, obrátila se co možná nejmenším obloukem o stoosmdesát stupňů a začala křížovat proti větru.

Ben stříhl pohledem ke kačeně. Byla pomalá. Teprve se zastavovala, když už plachetnice mířila přídí k ní.

„Zkusíme ji utéct,“ četl Plesík Benovy myšlenky.

Vteřinka uvažování se prodloužila a pak zavrtěl hlavou: „Vždycky nás dožene, když poplujem přímo, a nemůžeme ji obeplouvat až k pobřeží. Dávno by nás sežralo to svinstvo.“

Vyklonil se přes palubu a podíval se k čáře ponoru. Keramzitový štít se podobal skořepině z uhličitanové usazeniny, pokryté tisíci miniaturními kráterky po prasklých bublinkách.

Loď se pravým obloukem přiblížila až ke kačeně a Bailey natáhl ruku v domnění, že se jí dotkne. Prohmátl do prázdna a stěží chytil rovnováhu.

„Sedni,“ zavelel Ben. „Pokusím se ji obeplout. Na druhé straně bychom měli chytit pořádný vítr. Na chvilku s ní srovnáme krok, poplujeme vedle sebe a prakticky stejnou rychlostí...“

Sunuli se kolem gigantického válečného stroje a jímál je mráz. Masivní segmenty spodní plochy obrovského vznášedla kopirovaly hladinu vzhledem ke své hmotě fantastickou rychlostí. Jako kartáč doléhal zdola k segmentům koberec trysek, odfukujících kapičky vody a zeleného slizu. Kačena se komíhala na vodě jako hračky pro děti a Benjamin stál s otevřenými ústy a hleděl na špinavě šedý kolos s husí kůží na zádech.

„To nemohli udělat lidi,“ zašeptal Bailey. Palubu loďky zahalil stín, jak slunce zapadlo za plovoucí přízrak...

„Neblbni, Bene, a kormidluj!“ zařval do toho Plesík. Bylo to jako přervání snu. Benjamin zamrkal a uviděl Plesíka, jak svírá veslo a snaží se odstrčit loďku od tělesa kačeny.

Víry, vznikající pod návaem z trysek, stahovaly jejich loď k boku válečného plavidla.

Příd se dotkla kovu, a vlačována silou vody pod trysky, praskla jako skořápka vajíčka.

„Zeberte všichni!“ vzpamatoval se Ben. Popadl veslo a opřel se o šedý povrch kolosu vedle Plesíka.

Plachetnice se jen ztěžka odvrátila. Příd zamířila na volné moře a nabrala vodu.

„Skákejte!“ zpanikařil Bailey. Odrazil se, škobrtl o okraj loďky a rozstříkl hladinu.

Plesík s Benem zahlédli jeho ruce, vysoko zdvižené nad vodu, když už muselo být tělo vlačeno pod železnou kačenu.

„Je po něm?“

Benjamin protáhl obličej. „Rozhodně tam za ním nepolezu. Když zmatkuje, je to jeho věc.“

Sehnul se a podal Plesíkovi kbelík. „Vylévej vodu. Musíš stihnout kýblovat, než se dostanu na druhou stranu.“

Rychlost, s níž se loďka otáčela ještě před chvílí, byla pryč. Prasklinou se hrnula voda rychleji, než stačil Plesík vylévat a Ben nemusel mít námořnické buňky, aby poznal, že se loď potápí.

„Musíme vyskočit taky, a už teď,“ vzkřikl zbytečně moc nahlas. „Ale bacha na víry. Kačena se bude každou chvílí otáčet, a nevíme, čím se to projeví.“

Plesík kývl, pročísl si prsty blondaté štětiny a čváchnul do moře. Hřeben vlny jej zvedl a vyhodil až nad vrchní osazení segmentů. Zachytil se několika nosníků, zpevňujících těleso segmentu a pokusil se otočit po Benovi.

„Nech se vynést, Bene! Nech to na vlnách,“ rozesmál se. „Samy se porvou, aby tě sem mohly zvednout.“

Ben vyskočil z lodi s veslem v ruce a teď plaval kolem kačeny, odstrkoval se z dosahu vírů, stahujících jej pod trysky a snažil se najít nějakou schůdnou cestu nahoru.

Moře zařvalo a rozprsklo nad ním několik tun vody. Promnul si levou rukou oči a musel se ovládat, aby zahnal paniku. Už je ve vodě dost dlouho na to, aby s ním začal bujón cvičit.

Zamnul si ruce a prsty proklouzly navzájem, kluzké, jako od oleje. Už mne to olepilo, pomyslel si ve zmatku.

Zahlédł Plesíka nahoře, a i když jej prve neslyšel, napadlo ho, jak se tam dostal...

Naposledy se pokusil odstrčit se na volné moře, pustil veslo a nechal se obejmout první vlnou. Je to pořád vyšší, uvědomil si, než sebou plác o stěnu kačeny, zaryl nehty do kovu a ucítil pod nohama oporu. V první chvíli zasakroval, ale pak si všiml, jak je na tom Plesík a nechal toho. Klečel na jakési plošince s dávno zrezivělým zábradlím a mohl se pohodlně postavit. Kolena ho bolela od nárazu do profilované podlažky plošinky, ale zkusil na to nemyslet.

„Plesy,“ otočil se k tomu méně šťastnému. Blondák se tiskl jako přilepený ke stěně několik metrů od něj a nohy se mu trásly vyčerpáním na uzounké římse. Co se mu zdálo ještě před chvílí výhrou, nutně ztrácelo na ceně.

„Musíš se sunout ke mně, Plesíku,“ zavolal znovu Benjamin.

Zmáčenému čahounovi kapala do očí voda, jen nevěděł, jestli je to pot, nebo tak chutná moře. Chodidla se sesmekávala a na divoce se houpající kačeně se zdálo, že přichází konec. „Vydrž, chlapče,“ cedil Ben mezi zuby.

Zbývalo pět metrů a Plesíkovi se viditelně nedostávalo sil.

Ben klel jako pohan. Spíš ze zoufalství, než ze vzteku. Zaklesnul si sloupek zábradlí mezi nohy a vzepl se, aby vteřinku vydržel bez pomoci rukou. Pak se předklonil a bleskově si svlékl košili. Jeden rukáv si omotal kolem dlaně. „Plesíku!“ zařval. Pard se podíval a natáhl ruku. Ben, visící za pravičku na posledním, jakž takž držícím kusu zábradlí se natáhl a hodil Plesíkovi zmuchlanou látku. „Fajn,“ řekl potichu, když viděl, že ji chytil hned napoprvé.

Pomaloučku se narovnával a přitahoval parda k sobě. Bylo mu jasné, že mokrá látka dlouho takovou zátěž nevydrží, a ani si nebyl jist, z čeho se věžeňská kacabajka šije, ale jiná možnost nebyla.

Plesík se přiblížil. Brečel vynervováním a zaječel strachy ve chvíli, kdy Ben pustil rukáv košile a přehmátl po jeho ruce. „Dobrá je to,“ uklidňoval ho, „držím tě!“

Kačena pod nimi se otočila kolem své osy, jako by hledala potopeného protivníka, a pak vyrazila vpřed.

Plesík dopadl na břicho na plošinku a pokusil se vydechnout. Ben se na něj povzbudivě usmál a zahleděl se dopředu, kde tupý úhel přidě kačeny řezal vodu kobercem trysek a mířil ve stopách rychlejších škunerů na sever.

„Je to jako kosmickej křižník,“ zašeptal Benjamin nadšeně a zdvihl hlavu, jak se pokoušel dohlédnout až tam někam nahoru, kde se ve slunci leskla bojová věž. „Jako křižník,“ opakoval. „Viděl jsem ho jenom jednou a nikdy na to nezapomenu. Viš, visel tenkrát na orbitě...“

Plesík se kroutil vleže na břiše, zvracel špinavou vodu přes profilovanou podlahu plošinky a byly mu všechny křižníky světa naprosto fuk...

* * *

„Dobrá?“ ozval se po několika minutách Benjamin a rýpl špičkou boty parda do žeber.

Malinko, spíš se ho jen dotkl.

Oba zalila sprška vody, jak se několikátunová vlna roztránila pár metrů pod nimi o kovový povrch monstra a kousek od nich se prohnula bílomodrá duha.

Plesík se sebral, dřep si a otřel si rukávem ústa. „Co teď?“

„Co by?“ opáčil Ben, chytil se zábradlí, když uviděl nově se zvedající vlnu před tupou přídělí kačeny a ukázal prstem nahoru: „Musíme do věže. Třeba to půjde řídit... Nakonec bychom ještě mohli vyhrát...“

„Snad máme po lodí, nebo ne?“

Ben si Plesíka přestal všimnout. Jestliže je tu plošinka, pak tu někde musí být i vchod, uvažoval. Pokusil se nehty nahmatat ve stěně nějakou, očima na zašlém povrchu bojového stroje neznatelnou, škvíru.

Plesík už stál, opřený o stěnu, a s rozšířenými očima sledoval moře, které se zvedalo stále výš a výš. „Vypadá to na bouřku.“

Ben sykl, jak se mu nehet prostředníčku zalomil v jakési mezerce a odsekl na půl úst:

„Vítěz je ten, kdo se dostane na druhý břeh, ne? Bez pomoci pořadatelů a diváků... Kačeny se berou už spíš jako živel než něco umělého...“ Zkusil se opřít do obdélníku, který se objevoval tím víc, čím déle dřel zmatnělý kov rukávem košile. „Drží to, potvora,“ zasyčel. Popadl volný konec zábradlí, výhrůžně trčící mimo kolos a zkusil zabrat.

Kovová trubka, zkorodovaná právě v ohybu, jež kdysi musel vzniknout při srážce s něčím větším, než je závodní jachta, povolila. Zapřel se zády o stěnu, zdvihající se nad ním dobře deset metrů až k bojové věži, a nohama se zaklínil do trubky. Materiál se vzdal a na vnitřní straně se objevila trhlina.

„Zkus to rukama,“ obrátil se na Plesíka. „Teď už to půjde.“

Čahoun vystřídal Bena a pokusil se kov ukrotit. Trhlina se po chvílce zvětšila, až nakonec přečnávající kus zábradlí zůstal Plesíkovi v ruce.

„Tady máš,“ řekl Benovi. „Zkus do toho praštit.“

Mezeru v kovu se rýsovala stále stejně velká a jak se zdálo, nehrozilo, že by se vchod otevřel sám od sebe.

Benjamin natlačil do škvíry ostrý okraj trubky, a ačkoliv počítal, že se vylomí, přece jen jej materiál příjemně překvapil. Napoprvé vydržel.

Benjamin zatlačil, kov sklouzl po kovu a kříslo několik jisker. Málem upadl. Bota mu uklouzla a Ben dopadl na koleno.

Jiskry ve vlhku okamžitě zanikly, pach pálicího se kovu zmizel a Benovi to málem zlomilo ruce, jak kus železa v jeho ruce protlačil jakousi kapsu v polovině výšky vchodu. „Kapsa“ se odklopila dozadu, hrubý konec trubky vnikl dovnitř a zarazil se až o pár centimetrů dál. Ben se zvedl a vytrhl primitivní nástroj.

„Mám dojem, že jestli tam něco bylo, pak už je to v háji,“ prohodil. Rozdrcený vnitřek „kapsy“ shrábl do dlaně a hodil ve fanfaronském gestu do moře.

Plesík jej odstrčil a hmátl dovnitř. „Jsi, Bene, určitě větší drsnák, než já, víc toho vydržíš, ale pitomec jsi taky větší!“

Zrudl, jak se snažil ovládnout. „Nemyslíš, že jsme to mohli dát ještě do pořádku?“ Doloval rukou v „kapse“ a zavřel oči, jak se snažil pochopit, co to tam bylo.

„To je jenom mechanika,“ zasmál se. „Máš štěstí,“ povytáhl na Bena obočí a obtočil si konec lanka, visícího jako vypláznutý jazyk z vnitřku „kapsy“ kolem dlaně a zatáhl.

Uslyšeli zaskřípění a pak klapnutí za dveřmi, jak závora vyjela z lože a dopadla uvnitř na podlahu. Ben se opřel rukama o zábradlí a kopl do dvířek. Pohnula se o milimetr a dál to nešlo.

„Ještě jednou,“ zavelel si vesele. Připadalo mu, jako by už měl vyhráno. Podrážka plácla do kovu, dvířka zarezonovala, mezera se o kousíček zvětšila, ale okamžitě se zase stáhla tak, jak byla.

„Něco tam vadí.“ Nemuseli se domlouvat. Oba se zapřeli do vchodu, ucítili tlak z druhé strany a poznali, že se dá překonat. To na druhé straně se nevzpíralo, nebojovalo.

Bylo to pasivní, ale drželo to. Jako by tam někdo zapřel dvířka kusem klacku.

„A dost,“ sykl po chvilce Ben. Narovnal se a vrazil do dvířek ramenem.
„Hej rup, už se zdvíhá,“ zabručel Benjamin a hned si všiml vyděšených Plesíkových očí. „Nejebe mi, neboj. To se zpívají chlapi na nákladních kosmodromech, když jim kiksnu mašiny. Pak jim nezbyde, než si tohle broukat a tahat se s tím na zádech...“ usmál se a zapřel se znovu. „Hej rup, už se zdvíhá,“ zašeptal stisknutými rty a Plesík si až teď všiml trapného pokusu o melodii. Zakroutil hlavou a sehnul se pro ležící kus trubky. „Napři se, Bene,“ vykřikl, i když stál kousek od něho. „Napři se a já se pokusím vrazit tu trubku do mezery jako pajcr.“
Ben zavřel oči a vši silou narazil. Na pár vteřin se mezi stěnou a hranou dvířek zachvěla mezera, Plesík přiskočil, oběma rukama do ní zarazil železo až na doraz a pověsil se na jeho konec.
Dvířka se pootevřela o dvacet centimetrů a znovu se zastavila.
„Nakonec to bude metr a půl krát metr velká rozvodna a můžeme se jít klouzat,“ zavrčel Ben. „Pak bude stačit jedna sprška vody a takovej ohňostroj ten zelenej sliz ještě neviděl.“
„Drž hubu a tlač,“ procedil Plesík mezi zuby.
Posunuli páku v mezeře směrem k pantům, jak to nejvíc šlo, a znovu zabrali. Uvnitř se něco odsunulo a narazilo do protější stěny. Dvířka se otevřela, panty skromně zaskříply a do tmavé chodby vniklo světlo.
Benjamin zamrkal a nakouknul dovnitř. „To je dost blbý,“ řekl, když se obrátil a uplivil si přes zábradlí do vln.
Plesík se protáhl kolem něj a vtlačil se do vchodu. „Co s ním uděláme,“ zeptal se, když uviděl, co jim celou dobu překáželo. „Asi do moře, ne?“
Oba popadli vysušené, téměř mumifikované tělo za končetiny a přehodili ho přes zábradlí do vln.
„Jestli to mělo někdy posádku, tak jich tu bude víc,“ hlesl čahoun.
Zůstali stát na plošině a dívali se za tělem.
„Co asi Bailey,“ nadhodil Plesík. Dole pod nimi zakroužila mrtvola ve vírech pod tryskami a zmizela jim z očí.
„Jestli se potkají, tak už z toho ani jeden moc mít nebude,“ pokusil se Ben o vtip.
Plesík mlčky stiskl rty a naklonil se nad moře.
„Budeme tu truchlit, nebo konečně zkusíme vlízt dovnitř?“
Pár desítek metrů od nich se zvedla vlna a rozhodla to za ně. Skočili do chodbičky a zabouchli za sebou dvířka.
Vlna udeřila jako perlík, vyvrátila vchod a na okamžik naplnila chodbu a ústa obou mužů nahořklou vodou.
„Já bych řekl, že se něco stalo,“ prohodil Ben, když se jim znovu podařilo uzavřít vchod a zastrčit závoru. „Kdyby to takhle cákalo o kačenu vždycky, tak už ji bujón dávno rozežral...“
Plesík nemluvil. Jen se v naprosté tmě narovnal a párkrát dupl, aby vyzkoušel, kolik vody vniklo do chodby.
Benjamin uslyšel cákání a ač jej pard nemohl vidět, ukázal palcem dolů. Jestli byl povrch kačeny jakkoliv chráněn proti bujónu, a to zřejmě byl, pak vnitřek určitě ne.
Jestlipak před chvílí alespoň kousíček šplouchl s vodou dovnitř? Ben by se moc divil, kdyby tomu tak nebylo. Natáhl ruku a opřel se o stěnu. „Musíme najít světlo a cestu do věže,“ řekl. „Jestli tady šplouchá bujón, tak se patro za chvíli propadne dolů...“

* * *

Tma byla úplná. Úsečky světla, pronikajícího dovnitř škvírami dvířek, nemohly ani v nejmenším zaplašit temnotu. Naopak ji ještě krášlily tmavofialovými představami něčeho, co čeká v bludišti chodeb.
„Proč tu ležela ta mrtvola?“ hlesl Plesík.
„Každopádně se toho těla nic nedotklo, nemusíš mít strach. Najdeme věž a tam musí být světlo a velín.“
Plížili se podél stěn, jako myši ve starých zřícených domech, mající strach z hadích hnízd pod dávno zpřevracenými ošatkami uprostřed místností.
„Jestli na nás vpředu něco číhá, tak to nikdy nepoznáme...“ začínal každou chvíli Plesík jednu a tutéž větu. Ben, krácející jako první, mlčel. Šlápl už asi dvakrát do něčeho, o čem nechtěl přemýšlet. Vždycky to odsunul stranou a pokračoval dál.
„Jako pohřebiště,“ drmolil Plesík.
Chodba se kolmo napojovala na jinou, o něco málo širší. Ben rozhodl, že půjdou vpravo, kde v dálce zahlédli mlžný závoj bílého světla.
„Možná je tam okno.“
„Doufám,“ utrousil Ben spíš škodolibě, než aby to myslel vážně. Oba si vzpomněli na noci v bažinách Globu, kdy prchali se sloním diamantem v kapse na plovoucím kmeni obří sekvoje. Tenkrát se za noci objevovalo na březích podobné světlo. Z míst, kde zářilo, se celou noc ozývaly skřeky a řev vražděných zvířat. Tehdy to k nim nemohlo přes vodu. Bůhví, co to bylo... I Benjamin na chvíli propadl této představě, i když ji původně vyvolal kvůli Plesíkovi. „Je to blbost,“ řekl nakonec. „Kde by se to tu vzalo?“ Jejich kroky se přece jen zpomalily. Podrážky zašouraly o podlahu a oba muži se zastavili snad pár desítek metrů před světlem.
„Myslíš, že bychom tomu utekli?“ zeptal se Ben. Ani nečekal na odpověď a vykročil.
Šel ale váhavěji než před chvílí a těch deset dvacet metrů, než pochopil, o co jde, mu připadalo jako věčnost.
Pak se zasmál: „Už blbneme oba.“
Konečně to spatřil i Plesík.
Do chodby před nimi ústila odbočka, z níž přicházelo bělavé světlo nouzového osvětlení.
„Konečně!“ Plesík zatlačil do matně bílé desky dvířek, uzavírajících úzký koridor.
Bezvýsledně.
„Rozbít to?“

„Na to nemáme.“

Přesto to zkusili. Hmota pod jejich nárazy pružila, setřásala ze sebe prach, ale vydržela.

„Nemá to cenu,“ poznal Ben po několika ranách a vykročil dál tmavou chodbou. Dvanáctý krok byl o mnoho kratší, než ty předtím. Noha narazila do překážky, tělo se překlono a ztratilo rovnováhu. Ben ještě stačil nastavit ruce a zasakroval.

Plesík ztuhl a udělal krok zpět. „Co je?“ zašeptal.

„Schody. Začínají tu schody. Jestli budeme mít štěstí, tak jsme za pár minut nahoře.“

* * *

Točité schodiště se vzpínalo v úzké spirále vzhůru k dennímu světlu a když v řidnoucím šeru rozpoznal Ben jednotlivé barvy vzorku své košile, pogratoval si.

První ho to udeřilo do nosu, a pak se teprve oči přivřely před tou scénou. Rozlehlý sál bojové věže měl zřejmě sloužit v případě pilotovaného režimu i jako jídelna. Kolem dlouhého stolu seděli muži. Zdálo se, jako by vysušené prsty na desce stolu chtěly každou chvíli začít ťukat do plastiku a kývnout na oba příchozí.

Plesíkovi ani Benovi se vůbec nechtělo dál. Zatím ještě všechny viděli spíš jako siluety.

Za nimi se pod úhlem dvouset deseti stupňů mračila do venkovního světa řada průhledných tabulí předního průzoru.

Do dálky se táhlo moře, teď z výšky nějakých patnácti metrů nepřipomínající nic z toho, s čím museli oba ještě před necelou hodinou bojovat...

„Bludný Holanďan,“ vydechl Benjamin, položil nohu na práh místnosti a zase ji stáhl.

„To není původní posádka,“ zavrtěl hlavou Plesík.

„Stý ročník závodu, že? Je jich tu dvacet sedm, pár jich bude určitě po chodbách, jednoho jsme už našli...“

„Možná i víc,“ vzpomněl si Ben na suchá křapnutí pod nohama, když se prodírali tmou ke schodišti.

„Třeba. Bailey povídal, že je kačen dvanáct, jestli má každá takhle plný břicho...“

Skoro pět set lidí...“ dodal potichu.

„A teď plus dva,“ přidal se Ben. Plesík nevyčítal sarkasmus, jen doufal, že v tom nebyla kapitulace.

Konečně přece jen vstoupili do sálu. Co s nimi, ptali se očima jeden druhého, jak procházeli kolem stolu a hleděli do prázdných očí lebek, potažených kůží.

„Do moře,“ vyhrkl Plesík zničehonic. „Na Bludném Holanďanu v noci ožívali...“ Podíval se po sedících jinými očima.

Ben si zaťukal výmluvně na čelo přistoupil až k oknu.

Pokusil se dohlédnout k obzoru a na okamžik se mu zazdalo, jako by spatřil na severu nepravděpodobnou čáru pobřeží. V rozběsněném moři nemohl přísahat, ale i tak byl přesvědčený, že skaliska severního kontinentu už nemohou být daleko. Namáhal oči, až mu slzely.

Kousek před nimi se cosi vzepjalo na vlnách a zase se propadlo do hluboké prolákliny mezi zpěněnými vrcholky vln.

Pomyslel na jejich plachetníčku, ale Plesík si všiml hned, že tato je o dost větší.

„Červený stěžně,“ ukázal, „to je Král Marsu,“ vzpomněl si na startovní listinu. „Ta kocábka první obeplula Mars, když mu znovu napustili kanály.“

„Pěkná relikvie,“ kývl uznale Ben. „Přes tři sta let vydržela a zdá se, že je v závodě poslední...“

Vypadalo to tak. Daleko vpředu se teď už bez jakýchkoliv dohadů prorýsovalo z mlhy válicí se nad hladinou roztrhané pobřeží severního kontinentu. Koláč bujónu kolem lodi zatím marně ohlodal keramzitový štít, ale držel se trupu a nenechal se rozbít rozdváděnou hladinou.

Plesík nemluvil. Jen natáhl ruku k východu a ukázal prstem. Dvě, tři, šest železných kačen se komíhalo vlnami ke Králi Marsu, jako by už nic jiného nebylo na alcatrazském oceánu. Ben mrkl k západu, zaclonil si oči a povšiml si také několika teček, pomalu se zvětšujících.

„Je po ní.“

Okamžitě oba zapomněli, kdo z nich to řekl. Do zorného pole se shora snesly hlavně jejich bojové věže, sevřely s hladinou ostrý úhel a na okamžik strnuly. Oslepující záblesk zalil tabule průzoru a loď se rozpadla.

Ben se odvrátil. „Konec,“ řekl. „V závodě nikdo není, a jestli někdo přežil, pak se zachránil na vrtulnicích, nebo v tomhle vězení,“ rozmáchl se rukou kolem dokola. Konečně pořádně zvedl hlavu k vyhaslým očním důlkům kolem stolu: „Ti, co měli trochu silnou vůli, zůstali na židlích, když jim došla voda a jídlo... A asi to netrvalo dlouho.“

My tu taky nic nemáme. Ten, kdo nevydržel, zcvoknul a běhal po chodbách, až padl.“

Zarazil se a otočil k pardovi. „Co si vybereme my, Plesy?“

„Na to ti kašlu,“ utrl se na něj čahoun.

„Nedělej si iluze, že se to dá řídit ke břehu. Ti kolem,“ ukázal Ben ke stolu, „nebyli žádní pitomci, a stejně tu zůstali.“

Řízení má asi automatiku pod kontrolou a nikdo nemá možnost to změnit.“

Ostatní kačeny na obzoru změnil směr a tak, jako ta jejich, vyrazily k pobřeží.

„Ještě tam někdo bude,“ přeskočil Benovi hlas a v rozčilení popadl Plesíka za ruku:

„Pojď!“

„Kam?“ Plesík se přistihl, jak si prohlíží zbývající sedačky kolem stolu. Musel zakroutit hlavou sám nad sebou, jak si uvědomil, že jej zajímá, která z nich je asi nejměkčí...

Ben nemluvil a táhl jej ven. „Po schodech ještě nahoru,“ řekl polohlasně. „Musí tam být strojovna!“

„Ale co tam?“

„Nevím,“ řekl stejně rozhodně jako před chvílí. „Ale snad mě něco napadne.“

Kačeny se hnaly jako ohaři přes vlny. Jejich mozky s bublinkovou pamětí vyhodnocovaly údaje zaměřovacích zařízení.

Vyhledávací sekce mozků upozorňovaly na bod daleko vpředu.

Kačeny přidaly na rychlosti a hnaly se jako přízraky zakletých moří. Tupé přídě rozhrnovaly vodu jako hrud' obojživelných sfing z oceánů Sargasu. Mozky si samy obohatily své tekutiny o pár kapek adrenalinu, propláchly spoje s nervovými ústředími a opájely se uspokojením z lovu. Kačeny se batolily po zuřících vlnách jako dětské hračky v proudu potoka a cítily kořist kousek před sebou.

Jachta Armagedon neměla šťastné jméno. Plachty byly napjaté k prasknutí, ráhna vrzala a sténala námahou pod silou větru. Závod byl zapomenut, jelo se o život. Jachta počítala svou existenci už jen na minuty.

Benjamin vyběhl několik posledních schodů. Pootevřená dvířka jako by varovala. Ben se připravil na všechno, co mohl uvnitř čekat. Několik jich tam bylo. Ležící, v křečovitých pozicích objímající sami sebe a zbytky nábytku, sloužící v posledních chvílích zřejmě jako zbraně.

Řídicí pult velinu vpředu, s průzorem skromně nahrazujícím fantastické panoráma ze spodního sálu, Bena lákal.

„Zkusíme něco zmáčknout,“ řekl nahlas, podvědomě čekaje na Plesíkovu odpověď.

Ten pokrčil rameny: „Každý knoflík, každá páčka, byly stisknutý aspoň stokrát,“ vzdechl otráveně.

Benjamin souhlasil. Přesto jednu po druhé mačkal všechny vypoukliny na řídicím pultu.

„Je to zablokovaný,“ rezignoval po chvíli.

Mezi vlnami vpředu pod sebou zahlédli stěžně.

„Plesy! Tamhle je ještě jedna loď!“

„Armagedon,“ přelustil Ben s námahou jméno na její zádi. „To uhodli, konec světa,“ povzdychl si. „Minimálně pro ně a pro nás.“

Jachta pod nimi proklouzla úzkým údolím, syčící voda ji zalila až do poloviny stěžňů, ale neublížila jí ani v nejmenším.

„Jdou po ní,“ prohodil Ben a marně tiskl, co si myslel, že by se stisknout dalo.

Kruh kačen se stahoval. Lodi už zbývala jen jedna úniková cesta, stále vpřed. Pobřeží již narostlo tak, že je museli vidět i z paluby dole pod nimi.

„Je jim to houby platný, nikdy nestačí doplavat, než je dostane bujón. Chcípnout tady, nebo uprostřed moře... Možná je tohle horší...“ Plesík žvanil s obličejem přitisknutým k tabuli průzoru a nevnímal si Bena.

K přístavu severní země to už nebylo dál, jak pár kilometrů. Na oceáně začínalo finále.

Jachta se řítila jako torpédo. Čnělka skřípěla pod nárazy vln, co chvíli mizela zalitá vodou a plachtoví hrozilo kolapsem.

„Všichni, co zbyli, leží v podpalubí a koušou se do rtu,“ zafilosofoval Plesík s nosem na skle.

„Sklapni,“ sykl Ben. Něco ho napadlo, a Plesík to svým žvaněním zahnal. Jen si nebyl jist, jestli to bylo správné. Jen mu to tak prolétlo hlavou. Nápad, který se zdál stát za to... Teď se ztratil...

Díval jsem se v tu chvíli do stropu a stál jsem tady, pokusil se uvědomit si, co dělal ve chvíli, kdy jej to napadlo. Vrátil se na to místo a zabořil oči do šedé desky stropu nad řídicím pultem... „Jasně!“ vykřikl. Myšlenka se vrátila jako na rozkaz. Každý bojový stroj je jištěný záchranným člunem, ale ten by byl na loužích bujónu na nic.

Vzpomněl si na výsadekové čluny galaktických lodí. Katapult!

„Hledej,“ štěkl na Plesíka.

„Co?“ Čahoun se odvrátil od okna s rozmrzelým výrazem. Na chvíli mohl zapomenout, co jej čeká, a nyní se zase vrátil do skutečnosti.

„Cokoli,“ drmolil Ben. „Vykřičník na stěně, červenou plošku, páčku, cokoli, čeho si ti před námi nemuseli všimnout...“

Jestli to najdem,“ dodal o mnoho klidněji, „tak se odpálíme co nejbliž u břehu... Katapult, chápeš?“ vyhrkl nakonec, když uviděl Plesíkův zmatený výraz.

Holýma rukama shrabovali prach z koutů, se štitivým výrazem kouleli rozpadávající se těla stranou a snažili se v podlaze pod nimi něco objevit.

* * *

„Bene!“

Vykřik Benjamin otočil. Plesík stál docela uprostřed bojové věže a hleděl vzhůru.

Ben zaklel, nemohl pochopit, jak ta dvě sedadla až u stropu mohl přehlédnout.

„Jak to, že si toho nevšimli,“ podivil se a mrkl po tělech, odklizených stranou.

Žebřík ani zdviž k sedadlům katapultu zřejmě dávno neexistovala, a tak museli balancovat po ramenech podavačů munice a po lepivých lanech montážních jeřábů.

„Jsem tady,“ hekl po půlhodině Ben. Naklonil se ze sedadla a podal Plesíkovi ruku.

„Asi si toho předtím přece jen někteří všimli, koukni!“

Několik těl viselo zachycených ve spleti nosníků a lan právě pod nimi.

„Spadli,“ usoudil Plesík.

Usadili se, našli pásy a prohmatali ovládací skříňky na pultíku před sebou. Benjamin přelétl očima několik prvních řádků popisu ovládání a zaklel. Nejhuř, jak to uměl.

„Právě jsem přišel na to, proč se odtud ještě nikdy nikdo nedostal,“ pronesl opatrně a podíval se po Plesíkovi. Ten ještě zápasil s řemeny pro připoutání a nestačil se na štítek s archaickým vyjadřováním podívat.

„Proč?“ zeptal se proto nevzrušeně.

„Ani se nezapínej,“ položil mu Benjamin ruku na rameno. „Spouští se to zespodu, ale tady se to musí nejdřív oživit. To znamená,“ odmlčel se a opět se zadíval Plesíkovi do tváře, „že tu jeden z nás musí zůstat, aby odpálil druhýho.“

„To ne,“ trhl sebou blondák.

Benjamin pokývl. „Slez dolů, Plesy. Až uvidíš, že jsme blízko břehu, odpal mne. Já pro tebe potom doletím vrtulníkem.“

Plesík měl oči úplně jiné než před chvílí. „Ani za zlatý prase, Bene,“ praskl slovy jako bičem. „Já doletím pro tebe!“ „Seš kamarád, Plesy, to cením, ale jsi taky posera,“ zavrtil hlavou Ben. „Jak se dostaneš na břeh, padneš vyčerpáním. Nebo ještě spíš se na ten břeh nikdy nedostaneš. Jak tě olepí bujón, poděleš se strachy...“ Plesík zůstal připoutaný v sedle a mlčel. Zarputile hleděl do změti lan pod sebou a bál se promluvit, aby mu neselhal hlas.

„Nebo, jestli se chceš porvat, jako ti dole...“ nadhodil Ben.

Plesík si uvolnil řemeny a sklopil hlavu. Bena až zamrazilo při pohledu na Plesíkovy slzy. Vztáhl ruku a přitáhl si jeho hlavu k sobě. „Neřvi, parde...“

Plesík se přestal ovládat a vybuchl pláčem. „Musíš, Bene,“ vzlykal. „Musíš ještě dnes...“

Kdybych tu měl být přes noc s nima,“ kývnul neurčitě do rohu, kam odklidili těla svých předchůdců. „Kdybych tu měl zůstat s nima...“

„Já to přežiju a ještě dneska pro tebe doletím, určitě. Vyhaž je na chodbu, zastrč závoru a zavři se tady. A pak už na mne jenom počkej. Já ti to SLIBUJU, rozumíš?“

Plesík posmrkl a beze slova slezl dolů. Znal Bena tolik let. „Stejně by mne zajímalo, proč zařvala Marcela,“ zavolal, když byl úplně dole.

Benjamin oživil spínací skříňku a mrkl dolů: „Jak je venku, Plesy?“ zavolal.

Jachta Armagedon cítila, že je konec. Mužstvo se shromáždilo na palubě a vyhlíželo ke břehu. Nebyl daleko, ale vrtulníky těžko přiletí, dokud budou kačeny nablízku...

„Tak kilometr,“ hádal Plesík u řídicího pultu. To by ještě nestačilo ani Benovi.

Modlil se za každý metr, o který se plachetnice přiblížila ke břehu. Čím blíže k pobřeží, tím byly vlny vyšší a divočejší.

Jachta se vzpínala jako hřebec v boji o samici, přídí rozrážela vlny a rozstříkovala do vzduchu vějíře vodní tříště.

Chuchvalce bujónu už nikdo nesklízel a neházel zpět do moře. Zachytávaly se na palubě, měnily ji v kovové a plastové piliny a prožíraly se hlouběji do podpalubí až k patám stěžňů.

Plesík sledoval břeh. Molo se podobalo obrovskému mraveništi. Tisíce lidí se sešly, aby viděly vítěze. Teď prchaly.

Nikdy se ještě kačena tolik nepřiblížila k pobřeží.

Zmatek převracel vozy na parkovišti a dav se dusil ve snaze uniknout z dohledu bojové mašiny.

„Mám to risknout, Bene?“

„Jak je daleko ke břehu?“ ozval se Benjamin. „Jestli dál, jak dvě stě metrů, bylo by to zbytečné.“

„Hloupost,“ letěla zase slova ke stropu strojovny. „Vitr má sílu a žene plachetnici dost rychle. Díky tomu získáš určité pár metrů...“

„Zkus ještě počkat,“ ozval se shora šepot.

„Má vyprahlo,“ zasmál se pro sebe Plesík.

Kačena udeřila. Moře mrštilo s plachetnicí stranou, ničivý paprsek ožehl zád a roztavil kormidlo do nesmyslného patvaru. Armagedon se zazmítala, neřízená sklouzla z vlny do prolákliny pět set metrů od mola a už se neukázala.

„Zmizela,“ vyhrkl Plesík. „Přece není možné, aby takhle zmizela...“

„Už asi byla načatá od bujónu,“ houkl shora netrpělivě Ben. „Aktivuju start,“ dodal.

„Dřív, než se kačena otočí...“

Kousiček od břehu zahřměly trysky deseti železných kačen, někde pod nimi se natočily ovládací systémy k obratu a flotila ukázala lidem bok.

„Teď!“ zařval Ben těsně před tím.

Signálka ztmavla, jak potvrdil Plesík start, před Benem mrkla uzávěrka otvoru a zrychlení jej vtlačilo do sedadla. Tryska vyplivla třikrát oheň a zhasla. Benovi vystoupil žaludek až do krku. Koutkem oka zahlédl, jak se za ním a nad ním rozložilo cosi velkého, padák nabral vzduch a zpomalil pád. Ben odpojis spodek sedadla s tryskou a nešikovně se pokoušel řídit padák směrem k pevnině. Bylo to zbytečné, vítr mu přál. Benjamin se snášel přímo na plošinu mola mezi váhavě se vracejícími lidmi.

Těsně nad zemí chytil rotaci, šňůry se napůl smotaly a dopadl na beton trochu tvrději.

Vyskočil a otočil se. Kačeny mizely za vlnobitím jako přízraky, jako by naznačovaly lidem, že na ně mohou zase zapomenout.

„Jsi jednička,“ někdo ho plácl po zádech a Ben se překvapeně otočil.

„Co ty tady?“ zakřenil se. Před ním stál Cash ze stejného vězeňského baráku, usmíval se od ucha k uchu, a oblečením vůbec nepřipomínal toho, s nímž se Ben ráno loučil.

„Já se tě snad nezbavím,“ zaklel s úsměvem Ben a uhýbal davu lidí, kteří se mu snažili podat ruce, kousky papíru a památníčky k podpisu a našpulené rty dívek k něčemu příjemnějšímu.

„Kde ses tu vzal? Guvernér vás pustil mrknout se na závod?“

„Jo, to jo,“ zachechtal se Cash. „Guvernér nás pustil, ale ne na závod, na furt. To jenom já jsem chtěl vidět, jak starej kamarád vyhraje Pohár ze zlata. No, a povedlo se...“

„Počkej,“ zarazil ho Ben. Odstrčil chlapíka v pořadatelské uniformě a popadl Cashe za límec: „Jak to, pustil...“ Očima hledal ve strakaté směsici lidí Maxwella. Na okraji mola chystali pohár pro vítěze a kabelu zlata.

„Ty blboune, dyť je amnestie,“ vysypal ze sebe Cash udiveně. „Stý ročník nejslavnějšího závodu ve vesmíru, nechápeš? Tys to fakt nevěděl? Prezident vyhlásil k té příležitosti volno. Trvalou dovolenou, chlapče, dokud zase něco neprovedeme...“ Stiskl pěst ve věčném gestu vítěze.

Benjaminovi se zatočila hlava. Rozrazil hlouček kolem sebe a vyběhl na volné prostranství.

„Vyhrál jsem,“ zařval. „A kde je ten hajzl Maxwell?“

Stál za ním. Popadl jej kolem krku a zasyčel mu do ucha: „Ty bys do toho jinak šel? Při takové pravděpodobnosti

úspěchu?“ Ben změkl a přejel moře pohledem. „Marcela to věděla?“ vzpomněl si.

Maxwell přikývl. „Hned jak jí to došlo, chtěla vám to říct, ale asi se jí to nepodařilo, že?“ Dotáhl Bena ke koberci, rozvinutém na betonové ploše až ke zlatému stupni pro vítěze. „Jenom pro prachy by do toho nešel ani jeden z vás. Tak jsem vám slíbil svobodu.

No, a máte ji, ne?“

Benova tvář se změnila. Marcela, Bailey, možná i Plesík...

Maxwell změnu v Benově výrazu nepochopil. „Klid. O prachy se s tebou samozřejmě rozdělím...

Škoda, že jsi zůstal sám...“

„Ale já se s tebou nerozdělím,“ odsekl Ben. Přijal od dívky s věnečkem ve vlasech pohár a zvedl jej nad hlavu. „Musím nakoupit pohonný hmoty do vrtulníku a najmout pilota...“ Zasmál se na děvče a dal jí pusku.

„Všechny ty prachy teď prolítám,“ zaječel. „Plesík zůstal na kačeně, a já si, pitomec, zapomněl všimnout, která z nich to byla...“